

KERÄILIJÄ

J. S. Saari

J. S. Saari

KERÄILIJÄ

© 2023 J. S. Saari / Melancholic Zombie

Kannen suunnittelu: J. S. Saari (materiaalit: Pexels)

Sisuksen taitto: J. S. Saari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4272-3

hii

I

Auringon viimeiset säteet maalailivat pitkiä varjoja pimenevässä illassa. Valoton kaupunki täyttyi melankolisesta hiljaisuudesta, jossa kaikuivat yksinäisen hahmon hitaat askeleet. Tuo hahmo, M nimeltään, käveli keskellä autiota katua työntäen täyteen ahdettua ostoskärryä. Hän pysähtyi tarkastellakseen sen sisältöä, nyökkäsi hyväksyvästi ja suoristi kulahtaneen lippalakkinsa. Hänen oli aika kadota pimeyteen.

Yö oli metsästäjien aikaa. M oli keräilijä, luotu liikumaan päivänvalossa muiden kaltaistensa tavoin. Ulkona yöpyminen tarkoittaisi hänelle varmaa kuolemaa, ja siksi turvallisen yösijan löytäminen oli

ensiarvoisen tärkeää. Hänen oli selvittävä taas uuteen aamuun.

M:n elämä koostui romun keräämisestä. Pääasiassa hänen mukaansa tarttui hyödytöntä roinaa, kuten tyhjiä peltipurkkeja tai ruostuneita työkaluja, mutta keräileminen oli hänelle kuin hengittämistä – hän ei kyennyt lopettamaan sitä. M ei tiennyt miksi, eikä osannut kyseenalaistaa asiaa. Se oli hänen elämänsä, oli aina ollut.

Viiden yön välein hän toimitti keräämänsä romut ennalta määrättyyn paikkaan, josta tarkastajat tulivat noutamaan ne äänekkäillä, lentävillä aluksillaan. Vastineeksi M sai ruokatarvikkeita. Hän ei tiennyt mitä romulle tehtiin, mutta mitä enemmän hän tarkastajille vei, sitä enemmän ruokaa hän ansaitsi.

M:n päivät kuluivat siis romun keräämisestä ja yöt hengissä pysyttelystä. Se oli hänen elämänsä, eikä mikään, ei mikään, muuttaisi sen pysyvää järjestelmällisyyttä.

Ei mikään.

M työnsi kärryensä sisälle matalan kerrostalon al-
ovesta. Hän piilotti ne portaiden alla olevaan syven-
nykseen, nappasi mukaansa rähjäntyneen kassinsa ja
kiirehti ylimpään kerrokseen. Siellä sijaitsi pieni yk-
siö, jossa M oli viettänyt elämänsä aikana lukuisia
öitä, ja se oli hänelle melkein kuin koti. Turvallisuus-
syistä hän kuitenkin vältteli nukkumasta siellä monta
peräkkäistä yötä ja vaihteli majapaikkaansa usein.
Hän ei nimittäin halunnut muiden keräilijöiden saa-
van vihiä hänen piilostaan, ja vielä vähemmän hän ha-
lusi metsästäjien tietävän, missä hän nukkui.

Yksiö oli pikkuruinen, vain parinkymmenen pa-
haisen neliön suuruinen, mutta M:n mielestä tilaa oli
enemmän kuin riittävästi. Asunnosta avautui lisäksi
kattava näkymä läheisille kaduille, joten hän kykeni
pitämään helposti tarkkailemaan lähiseutuja. M lu-
kitsi oven isolla munalukolla ja työnsi vanhan, ras-

kaan senkin sen eteen. Taskustaan hän kaivoi ajan kulluttaman onnenkalunsa, pientä kaapuun pukeutunutta lihavenpuoleista ihmistä esittävän figuurin, antoi sille muiskun ja asetti sen tarkasti senkin päälle. Muovinen hahmo jäi ovivahdiksi antaen hänelle mielenrauhan.

Purettuaan kassinsa M sytytti liekin retkimalliseen kaasukeittimeensä, haki nurkasta vesiämpärin ja kaatoi hieman vettä kattilaan. Sekaan hän heitti hieman pikariisiä ja istahti makuupussinsa päälle odottelemaan yksinkertaisen ateriansa valmistumista. Kaasukeitin toi asuntoon hieman lämpöä, mikä oli alati kylmenevissä illoissa mukavaa luksusta.

M kaivoi tavaroidensa seasta kärsineen näköisen pokkarin, jonka kanteen oli kiiltävin kohokirjaimin tavailtu sana *Hohto*, ja syventyi lukemiseen. Ulkoa alkoi pikkuhiljaa kantautua metsästäjien öisten murhaleikkien kaukaisia ääniä, jotka sekoittuivat kiehuvan veden rauhoittavaan sihinään.

Aamulla M keräsi tavaransa ja laskeutui hitaasti rakennuksen aulaan. Hän oli kärsimätön. Koskaan ei voinut tietää, oliko joku metsästäjistä jäänyt aamun varhaisina tunteina vaanimaan varomatonta keräilijää, mutta M:n oli päästävä liikkeelle mahdollisimman nopeasti. Hän halusi löytää ainakin yhden yöllä kuolleen keräilijän ruumiin ja ennen kaikkea tämän jälkeensä jättämät romut. Metsästäjille ne eivät kelvanneet.

M totesi aulan tyhjäksi ja nappasi kärryinsä mukaansa. Hän oli yllättävän hyvällä tuulella. Hän oli nukkunut paremmin kuin aikoihin ja vaistosi, että päivästä voisi tulla tuottoisa.

Kaupunki oli tutun hiljainen. M kulki pitkin katuja tarkkaillen koko ajan ympäristöään, etsien romua. Irtoirtoinaa ei kuitenkaan enää juurikaan kaduilta löytänyt, se kaikki oli keräilty jo aikoja sitten. Hänen olisi jossain vaiheessa päivää lähdettävä kiertämään rakennuksia, mutta ajatus ei ollut houkutteleva. Hän ei

halunnut törmätä muihin keräilijöihin tai nukkuviin metsästäjiin. Päivisin metsästäjät eivät yleensä aiheuttaneet ongelmia, mutta sellaisen herättäminen uniltaan koituisi varmaksi turmioksi. Muut keräilijät sen sijaan eivät satuttaisi häntä, sillä kuten hänkin, he halusivat pysytellä omissa oloissaan – sellaisia he olivat. Sosiaalinen kanssakäyminen ei kuulunut keräilijöiden harrastuksiin.

Puolenpäivän aikoihin M tuli siihen tulokseen, ettei metsästäjien jäljiltä ollut jäänyt keräiltävää, joten hän harmistuneena päätti suunnata etsintänsä sisätiloihin. Hänellä oli mielessään muutaman korttelin päässä sijaitseva rivitaloalue, jota hän ei ollut vielä ehtinyt tutkia. Se oli viikkoa aiemmin näyttänyt koskemattomalta, ja M toivoikin, etteivät muut keräilijät olleet vielä ehtineet tyhjentää aluetta. Se voisi olla todellinen aarreaitta.

M:n saapuessa rivitaloalueelle oli taivaalle kerääntynyt joukko raskaita, tummia pilviä ja ukkonen jyrisi kaukaisuudessa. M piilotti kärryt erään talon pihalla olevaan katokseen, peitti ne viltillä ja tarkisti vielä muutamaan otteeseen, että niitä ei voinut nähdä kadulta. Kun hän varmistui piilonsa toimivuudesta, hän hiippaili ovelle. Se oli lukossa, mutta tottuneena tiirikoijana M sai sen nopeasti auki. Ensivilkaisulla homehtuneelta tuoksahtava asunto näytti koskemattomalta. Vuosikymmenien pölykerrokset lepäsivät kalusteiden päällä ensilumen tavoin, ja repaleiset tekstiilit olivat haalistuneet värittömiksi. Romua oli kaikkialla, siististi kalusteiden päälle aseteltuna sekä laati-koissa, piilotettuna. M:tä ei kiinnostanut niinkään kuinka romu oli säilötty, sillä hänelle tärkeintä oli saada parhaat palat mukaansa tarkastajille vietäväksi. Siististi järjestelty romu helpotti hänen puuhaansa huomattavasti.

Pengottuaan paikkoja jonkin aikaa M tuli kuitenkin siihen tulokseen, ettei asunnossa ollut oikeastaan mitään mukana raahattavan arvoista. Tarkastajat olivat tätä nykyä kovin nirsoja sen suhteen mitä huolivat – viime aikoina varsinkin outoja kaapeleita ja levyjä sisältävät hyödyttömät palikat olivat alkaneet kiinnostaa näitä entistä enemmän. Palikoita ei ollut kuitenkaan helposti saatavilla, ja M sekä muut keräilijät joutuivat viikosta toiseen raahaamaan tarkastajille arvotonta roinaa, jota vastaan ei saanut edes kunnollisia ruoka-aineksia. Pelkkä ajatuskin taas yhdestä riisiateriasta sai M:n alakuloiseksi.

Hän jatkoi rutiininomaisesti matkaansa seuraavaan asuntoon, jonka ovi ei hänen yllätyksekseen ollut lukossa. Sielläkin hän veti romun suhteen vesipe-
rän, mutta nappasi mukaansa pehmeän, lämpimän huovan. Talvi oli tulossa, eikä hän halunnut jäätyä hengiltä, kuten edellisenä talvena oli ollut lähellä ta-

pahtua. Huopa löysi paikkansa hänen olallaan roikkuvasta kassista, ja M jatkoi eteenpäin.

Illan pimentyessä M oli päässyt ensimmäisen kadun puoliväliin ja kerännyt mukaansa kohtalaisesti romua. Hän yöpyi eräässä asunnossa, josta oli löytänyt mukavan näköisen parisängyn. Keräily saisi jatkua taas aamulla. Mikäli hän löytäisi edes hieman lisää romua, voisi hän jopa pitää yhden vapaapäivän ennen romuruokailua. Romuruokailu oli keräilijöiden viikon ”kohokohta”, tapahtuma, jolloin tarkastajat saapuivat noutamaan romun keräilijöiltä ja vaihtoivat ne elintärkeisiin ruoka-aineisiin.

M nukahti melkein heti, asetettuaan ensin muovisen figuurin vahtimaan ovea. Rytmikäs sade hakkasi ikkunaa vasten peittäen hänen kuorsauksensa. Ulkona metsästäjien öiset murhapippalot alkoivat taas, ja puolenyön aikoihin, mikäli M olisi ollut hereillä, olisi hän kuullut alakerrasta hitaita, laskelmoivia

askeleita. Ne kaikkosivat pian takaisin yöhön, ja niiden märät jäljet olivat jo ehtineet kuivua hänen herätessään.

Sade ei ottanut laantuakseen. M ei halunnut lähteä ulos kastumaan ja vilustumaan, joten hän päätti jäädä lukemaan. Hänellä oli riittävästi romua saadakseen jonkin verran ruokaa, mutta tosiasiassa hän ei malttanut olla lukematta *Hohtoa* loppuun. Lisäksi pehmeä parisänky oli melkoisesti nautinnollisempi nukkumapaikka kuin makuupussi kovalla, kylmällä lattialla.

M keitti itselleen kupillisen lämmintä vettä, kietoutui uusvanhaan huopaansa ja syventyi kirjaansa. Kuunnellessaan sadetta hän kykeni edes hetkeksi unohtamaan oudon yksinäisyyden ja jatkuvan pelon värittämän elämänsä. Hän kuvitteli, millaista oli elää maailmassa, jossa kadut vilisivät ihmisolentoja, joiden arki ei koostunut romun keräilystä. Nuo hänen kaltaisensa, mutta silti niin erilaiset olennot saivat tehdä

M:n päivät kuluivat romua keräillessä ja yöt hengissä pysytellessä. Se oli hänen elämänsä, eikä mikään, ei mikään, muuttaisi sen pysyvää järjestelmällisyyttä.

Ei mikään.

Keräilijä on kertomus lukutoukka M:n viimeisistä seikkailuista painajaismaisessa kaupungissa, jota surumielisessä symbioosissaan asuttavat romua haalivat keräilijät, näitä vaanivat metsästäjät sekä mystiset tarkastajat.

